

exekučního soudu dne 1. listopadu 1937, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud odmítl návrh na odklad exekuce pro opožděnost.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu, aby o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Není správný názor rekursního soudu, že návrh dlužníka na odklad exekuce byl podán opožděně a že jest tudíž vyloučen, jestliže byl podán dne 31. října 1937 na poštu a došel soudu dne 1. listopadu 1937.

Podle ustanovení § 4 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. jest učiniti návrh na odklad exekuce nejpozději osm dní před nařízeným prodejem (dražbou). Nejde tu zřejmě o lhůtu práva hmotného, nýbrž o lhůtu práva procesního, o níž platí ustanovení § 89 org. zák., že se do lhůty nezačítávají dny poštovní dopravy. V souzeném případě byl návrh dlužníka na odklad exekuce učiněn včas, byl-li podán dne 31. října 1937 u poštovního úřadu, ježto dražba byla nařízena na den 8. listopadu 1937.

Neobstojí tedy důvod, pro který jedině rekursní soud rekursu vymáhajícího věřitele vyhověl a návrh dlužníka na odklad exekuce zamítl, a bude proto na rekursním soudě, aby se zabýval znovu rekuresem ve věci samé.

Čís. 16787.

Odpovědnost za škodu způsobenou provozem motorových vozidel (zák. č. 162/1908 ř. z.).

I tehdy, jde-li o osoby jmenované v § 1 uved. zák., jež jinak jsou solidárně odpovědné za škodu vzniklou třetí osobě ze střetnutí dvou provozů (§ 3, odst. 4, uved. zák.), může se ona osoba, která odpovídá za jeden z provozů, zprostiti odpovědnosti, dokáže-li, že jde na její straně o neodvratnou náhodu, t. j. že řidič jednoho z motorových vozidel nemohl střetnutí odvrátiti, přes to, že sám zachoval veškeré předepsané a věcné opatrnosti a že škodná událost nemá svou příčinu ve vlastnostech motorového vozidla, vytčených v § 2 uved. zák.

(Rozh. ze dne 9. března 1938, Rv I 299/37.)

Srov. rozh. č. 12333 Sb. n. s.

Dne 2. srpna 1933 jel žalobce v nájemním automobilu, patřícím spolužalovanému Václavu H., které bylo řízeno Vladimírem T. z P. do D. a které se u obce R. srazilo s osobním automobilem, patřícím dalšímu žalovanému Antonínu B. a řízeným žalovaným Josefem D. Po srážce se automobil, v němž jel žalobce, několikrát překotil a žalobce byl zraněn. Tvrdě, že za škodu jsou odpovědni všichni žalovaní rukou společnou a nedílnou, poněvadž jel automobilem H-ovým za úplatu a že

sražce došlo setkáním se dvou provozů motorovými vozidly, domáhá se žalobce žalobou, aby všichni žalovaní byli uznáni povinnými zaplatiti mu solidárně 54.007 Kč 10 h s přísl. z důvodu náhrady škody. Žalovaní Antonín B. a Josef D. namítli proti žalobě, že automobil řízený žalovaným řidičem Josefem D. jel od H. k Ch. po celou cestu rychlostí nepřevyšující 40 km za hodinu, ježto byl právě po generální opravě a musel se zajižděti, že u obce R. jeli proti němu za sebou dva cyklisté, za nimiž jel rychlostí asi 80 km za hodinu osobní automobil, řízený Vladimírem T., jenž, i když dojel přímo za zadního cyklistu, snažil se automobil přibrzdit, avšak nepodařilo se mu do té míry, aby nemusil cyklistu předjížděti, takže zvýšil rychlost a těsně za zadním cyklistou odbočil prudce až na pravou stranu od středu silnice, kde oba cyklisty minul a pokračoval až k automobilu řízenému Josefem D. v jízdě v pravé polovině silnice; jakmile to žalovaný Josef D. spatřil, zajel se svým vozem až na samý levý kraj silnice, takže levými koly svého vozu přejel hromádku šterku na levém banketu silnice; z toho je zřejmé, že svůj vůz zahrnul do levé strany nejkrajnější měrou a že se více vyhnouti nemohl, zároveň snížil rychlost svého vozidla asi na 15 km za hodinu, s kteroužto rychlostí najel automobil řízený Vladimírem T., který od okamžiku předjetí cyklistů jel stále v nesprávné polovině silnice, pokusil se v posledním okamžiku svůj vůz prudce zabrzditi, čímž dostal jeho automobil smyk do prava na asfaltové a deštěm mokré silnici, takže narazil zadním pravým blatníkem do zadního pravého blatníku auta řízeného Josefem D.; po smyku a nárazu ztratil Vladimír T. úplně vládu nad řízením automobilu, takže jeho vůz s několikasobným smykem přeletěl až na druhou stranu silnice a tam se ve vzdálenosti asi 20 m od místa nárazu převrhl; v době nehody byla silnice kromě cyklistů a obou vozidel úplně volná, silnice byla v kritickém místě asfaltována a deštěm byla mokrá, takže bylo značné nebezpečí smyku. Žalobní nárok nebyl uznán důvodem po právu proti Antonínu B. a Josefu D. soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Co do právního posouzení věci budiž poukázáno pro stručnost na rozhodnutí č. 12333 Sb. z. s., kde bylo dovedeno, že se žalovaný, proti němuž čelí žaloba opřená o § 3, odst. 4, autom. zák., může s úspěchem zprostiti solidární odpovědnosti s řidičem a vlastníkem druhého motorového vozidla, jež se s ním srazil, dokáže-li, že škodná událost vznikla výhradně z právního důvodu (z provozu) nebo ze skutkového základu, týkajícího se jen druhého podle zákona odpovědného provozu, jinak že jest věcí obou ze zákona odpovědných provozů, jak se postihem mezi sebou vyrovnají.

V souzeném případě jde o posouzení, pokud lze to, že řidič T. zabočil náhle žalovanému řidiči do cesty, takže došlo k střetnutí, pokládati

z a n á h o d u pro žalovaného řidiče (D.) n e o d v r a t i t e l n o u, přes to, že zachoval veškeré předepsané a věcné opatrnosti při řízení silostroje a zacházení s ním, a pokud nelze škodnou událost vyvozovati ani z povahy motorového vozidla, ani ze zvláštního způsobu selhání nebo nedostatku jeho činnosti. Za uvedených podmínek, totiž jen když žalovaný provoz provede úspěšně důkaz, že tu byla proň náhoda neodvratitelná, při níž on sám všechny opatrnosti zachoval, a že nehoda nemá svoji příčinu ve vlastnostech vozidla v zákoně vytčených, lze podle § 2, odst. 1, poslední případ, autom. zák. uplatnění zproštění ze solidárního ručení za škodu i v případě podle § 3, odst. 4, autom. zák.; tím se totiž nedokazuje zavinění řidiče druhého automobilu (T.) jakožto třetí osoby ve smyslu prvního případu § 2, odst. 1, autom. zák., kterýžto důkaz vedený j e n v tom směru, že nehoda povstala ze zavinění třetí osoby, musil by hledíc na to, co shora uvedeno, selhati, když třetí osobou je míněn řidič druhého silostroje, neboť ten jako osoba za provoz odpovědná není třetí osobou, jakou má na mysli § 2 autom. zák. (viz č. 9029 Sb. n. s.). O to však tu nejde, důkaz vyvinění má tu obsah zcela odlišný, jak výše byl vytčen.

Použití uvedených zásad na zjištěné skutkové okolnosti, nevyvrácené ani výtkami shora již vyřízenými, nasvědčuje správnosti právního posouzení nižších soudů, že totiž následky prýstící z T-ova nanejvýš neopatrného jednání nebylo lze odvrátiti ani při sebe větší opatrnosti řidiče D., kterou ten jak podle předpisů, tak i s věcného hlediska zachoval, že proto byly proň neodvratitelnou náhodou, která ho podle § 2, odst. 1, autom. zák. vyvinila. Neboť D. jel po své správné straně rychlostí zcela přiměřenou. Neměl důvodu, aby počítal s možností, že se mu dostane do jízdní dráhy překážka tak nenadálá, jako bylo to, že T. svým zaviněním se mu dostal do jízdní dráhy, ač silnice byla dosti široká, aby se na ní mohla bezvadně setkat obě auta a cyklista zároveň. D. nemohl předpokládati, že T. za zjištěných okolností nedovede jízdu zaříditi tak, aby se mu nepodařilo bezvadně obejiti cyklisty, a učinil, zabočuje do leva tak dalece, jak to bylo jen možné, a zmírňuje rychlost bez toho již bezvadnou, skutečně vše, ba více, než co s hlediska odborné jízdy dělati musil. Že přes to došlo k převrácení automobilu T-em, tkví jen ve skutkovém základu týkajícím se jen provozu právě dotčeného vozidla. Z vlastností motorového vozidla v zákoně vytčených, pokud se týká automobilu žalovaného, nelze vyvoditi škodnou událost.

Čís. 16788.

Odpovědnost advokáta.

Advokát, který dopustil, aby se dopisy, jež byly na něho řízeny, dostaly do rukou nepovolané osoby a aby ta osoba užívala jeho tiskopisů a razítka, a jenž neodpověděl na dotazy stran v naléhavých případech, ačkoli by byl včasnou odpovědí na dotazy mohl zabrániti aspoň